

вмѣсто на западъ идѣше право на югъ, къмъ брѣга. Той се приближаваше все повече и повече, растѣше, очертанията му ставаха по-ясни. Най-после той каточе се запрѣ и остана на едно мѣсто: точно срещу поста Булаиръ, на двайсетъ километра отъ брѣга.

Адамовъ всѣкога умѣеше да отгатва отрано намѣренията на неприятелскитѣ параходи, но сега твърде неспокойно снимаше и подигаше бинокъла на очитѣ си. Недоумение и ядъ се виждаше на лицето му.

— Чудна работа! — говори той. — Одрѣмалъ се и сто-о-о-и!... Тукъ, на това мѣсто, не бѣха дохождали.

Но ординарецътъ Спиридонъ се обажда:

— А, не сж зеръ! Дохождали сж тѣ! Миналата година дохождаха и нѣ, пакъ тука. Познаватъ тѣ мѣстото.

Спиридонъ е отъ старитѣ граничари, втора година служи по тия мѣста и затова може да му се вѣрва.

— Дохождаха — продължи той — миналата година, преди войната. Имаше много хора отъ града на бани. Ей-тамъ на поляната до буруна бѣлнало се бѣше отъ палатки. Кой знай, за войска ли ги взеха, що ли, доде единъ параходъ. Слѣзоха съ лодка на брѣга двама офицери. Ротниятъ дохожда и приказва съ тѣхъ. Двама бѣха дълги-дълги и съ червени